

การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร
โดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ตามรูปแบบการสอนซินเนคติกส์
The development of thai writing skills for communication using
Creative writing exercises based on the synectics teching model

ปunchaya ศิวานิพนธ์^{1*} และพักริ่ง พงษ์²
Punchaya Shivaniphat^{1*} and Pakpring Polhan²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ 1) เพื่อพัฒนาชุดแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับพัฒนาทักษะด้านการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและด้านความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา ตามรูปแบบการสอนซินเนคติกส์ 2) เพื่อศึกษาผลของการใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ตามรูปแบบการสอนซินเนคติกส์ และ 3) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบซินเนคติกส์ งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง โดยใช้ทฤษฎีซินเนคติกส์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยนครพนมที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาสุนทรียภาพทางภาษาไทย ในภาคเรียนที่ 2/2567 จำนวน 32 คน โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ แผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์ แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และแบบทดสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์

ผลการวิจัยพบว่า 1) คุณภาพชุดแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามรูปแบบการสอนซินเนคติกส์ มีผลการประเมินคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญในระดับมีคุณภาพดี สามารถนำไปใช้กับนักเรียนได้ และผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพชุดแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทำแบบฝึกหัดทักษะในการเขียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน แสดงว่าชุดการสอนมีประสิทธิภาพ 2) ความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียน ที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนด และ 3) ผู้เรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด

คำสำคัญ : การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทย การเขียนเชิงสร้างสรรค์ รูปแบบการสอนซินเนคติกส์

Received : 6 มีนาคม 2568

Revised: 27 พฤษภาคม 2568

Accepted : 6 กรกฎาคม 2568

¹ คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม, Faculty of Liberal Arts and Science, Nakhon Phanom University.

² คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครพนม, Faculty of Education, Nakhon Phanom University.

*Corresponding author : punchaya1170@gmail.com

ABSTRACT

This research aimed to: (1) develop a set of creative writing exercises designed to enhance students' Thai writing skills for communication and foster creative thinking, based on the Synectics teaching model; (2) examine the effectiveness of these exercises when implemented within the Synectics teaching model; and (3) explore students' perceptions of the learning experience under the Synectics-based instructional approach. The study employed a quasi-experimental design, integrating Synectics theory with targeted skill-building activities. The participants consisted of 32 students from Nakhon Phanom University who were enrolled in the Aesthetics in Thai Language course during the second semester of the 2024 academic year, selected using the purposive sampling. Research instruments included a set of creative writing exercises, Synectics-based lesson plans, a creative writing proficiency test, and a questionnaire to assess student perceptions of the instructional approach.

The research findings indicated that: (1) The creative writing exercise set based on the Synectics teaching model was evaluated by experts as being of high quality and appropriate for student use. An analysis of its effectiveness, determined by comparing average post-instruction writing scores to pre-instruction scores, demonstrated that the exercise set was effective. (2) Students' creative Thai writing skills for communication showed a statistically significant improvement after receiving instruction based on the Synectics model, at the .05 significance level, thereby supporting the research hypothesis. (3) Students reported a very high level of satisfaction with the instructional approach based on the Synectics model.

Keywords : Development of Thai writing skills, Creative writing, Synectics instructional model

บทนำ

ทักษะการสื่อสารนับว่ามีความสำคัญและจำเป็นอย่างมากสำหรับนักเรียนนักศึกษา เพราะเป็นทักษะพื้นฐานที่จะใช้ในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม รวมถึงใช้ในกระบวนการเรียนรู้ทั้งในและนอกชั้นเรียน ทั้งนี้ ทักษะการสื่อสารในที่นี้หมายรวมถึงทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ทักษะการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียนที่จำเป็นจะต้องสามารถใช้ให้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพทั้งในฐานะที่เป็นผู้ส่งสารและผู้รับสาร โดยเฉพาะการสื่อสารทางภาษาไทย ซึ่งจากการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทยที่ผ่านมาพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ยังขาดทักษะด้านการสื่อสารภาษาไทย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะด้านการเขียนที่ยังพบว่ามีข้อบกพร่องอยู่มาก เช่น การเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง หรือการเรียบเรียงประโยคเพื่อการสื่อสารในการเขียนทางวิชาการที่ยังไม่ดีพอ เป็นต้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ อรรพรรณ ปรีวัตร (2566) ที่ศึกษาเรื่องข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทย โดยข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด คือ ด้านการเขียนสะกดคำ รองลงมาคือ ด้านการใช้คำ และพบน้อยที่สุด คือ ด้านการใช้ประโยค

อย่างไรก็ดี การที่จะให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่มีความสามารถด้านการใช้ภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิด

ทักษะทั้ง 4 ด้านดังกล่าวมาแล้ว ทั้งนี้ ในบรรดาทักษะทั้ง 4 ด้านนั้น การสอนเขียนเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ยากที่สุด เพราะการเขียนเป็นกระบวนการที่ย่างยากซับซ้อน เป็นทักษะการถ่ายทอดที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสื่อสาร นอกจากนี้ การเขียนยังนับเป็นทักษะพื้นฐานแสดงออกที่สำคัญในการเรียนการสอน เนื่องจากเกือบทุกวิชาต้องอาศัยการจดบันทึก เพื่อรวบรวมถ้อยคำหรือสรุปเรื่องราวที่ได้ยินได้ฟัง อีกทั้งยังต้องใช้เพื่อสื่อสารในงานวิชาการและการเขียนตอบข้อสอบในรายวิชาต่าง ๆ ด้วย อาจกล่าวได้ว่า หากเกิดปัญหาด้านการเขียนจะส่งผลกระทบต่อการเรียนการสอนและการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ ดังที่ สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2536 : 17) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนให้ถูกต้องเอาไว้ว่า

“การเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง เป็นสิ่งจำเป็นในการเขียนภาษาไทย เพราะนักเรียนสามารถนำประโยชน์ที่ได้รับจากการเขียนสะกดคำไปใช้ได้กับทุกวิชา คือถ้าเขียนสะกดคำได้ถูกต้องรวดเร็วก็สามารถเข้าใจและเรียนวิชาอื่น ๆ ได้ดีด้วย แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าผู้เขียนสะกดคำไม่ถูกต้องก่อให้เกิดผลเสียหลายประการ เช่น ผู้อ่านตีความหมายผิด ไม่เข้าใจข้อความที่เขียน ในที่สุดการสื่อสารก็ล้มเหลว งานเขียนของตนก็ด้อยคุณค่าลง”

ทักษะการเขียน นอกจากจะสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจแล้ว ยังต้องแสดงความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่เกิดจากจินตนาการของผู้เขียนเองด้วย ซึ่งองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดก็คือความคิด เพราะความคิดเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้งานเขียนเกิดขึ้นได้ ดังนั้น การพัฒนางานเขียนจึงควรพัฒนาไปควบคู่กับทักษะการคิด เพราะการเขียนจะสามารถทำให้ผู้เรียนได้คิดอย่างอิสระ สามารถจินตนาการ และใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ซึ่งจะก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ในเวลาต่อมา การเขียนจึงช่วยส่งเสริมความสามารถในการคิด ผู้สอนจึงมีบทบาทสำคัญในการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิดจินตนาการ โดยสร้างบรรยากาศให้ผู้เรียนมีความสบายใจ ทั้งนี้ การสอนเขียนที่ส่งเสริมการพัฒนาความคิดได้มากก็คือ การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ จะช่วยฝึกทักษะการ

เขียน ทำให้การเขียนของผู้เรียนนั้นมีประสิทธิภาพในการถ่ายทอด และเป็นการฝึกทักษะการคิดเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ทั้งนี้ จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องพบว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ สามารถทำให้ผู้ฝึกเขียนมีความคิดริเริ่มใหม่ ๆ เช่น เนื้อหา แนวคิด รูปแบบ เป็นต้น อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เขียนสามารถพัฒนาทักษะด้านการใช้ภาษาตั้งแต่ระดับคำที่จะต้องให้ถูกต้องตามหลักภาษา ไปจนถึงระดับการใช้ประโยคเรียบเรียงถ้อยคำให้สละสลวย สามารถสื่อความหมายได้ตรงตามจุดประสงค์ของการสื่อสาร () นอกจากนี้ การเขียนเชิงสร้างสรรค์ยังช่วยทำให้เกิดภูมิปัญญาด้านสำนวนภาษาใหม่ ๆ สำหรับการติดต่อสื่อสารได้ทันต่อเหตุการณ์ ช่วยให้เกิดอาชีพใหม่ ๆ จากการใช้ภาษาเชิงสร้างสรรค์ เช่น นักโฆษณา นักเขียน นักเขียนบทวิทยุ โทรทัศน์ โฆษก พิธีกร นักแปล เป็นต้น (ถวัลย์ มาตจรัส, 2546 : 5-6)

จะเห็นได้ว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้นมีความสำคัญ และมีประโยชน์ทั้งต่อตัวผู้เรียนและผู้สอน ทั้งยังมีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน เช่น ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสได้แสดงความคิด ความรู้สึกจากประสบการณ์ที่เคยผ่านมาตามความสนใจและความต้องการของตนเอง เป็นการพัฒนาทั้งทักษะการคิด ความรู้สึก จินตนาการสติปัญญา การแสดงออกทางด้านอารมณ์และสังคม ฉะนั้นในกิจกรรมการเรียนการสอนจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนจะต้องส่งเสริมและหาเทคนิควิธีการที่หลากหลาย แปลกใหม่ที่นำเสนอมากระตุ้นผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ ดังนั้น ผู้เรียนจึงต้องพัฒนาตนเองให้เป็นผู้มีความคิดสร้างสรรค์อันเป็นพื้นฐานสู่การเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ดี โดยรูปแบบการเรียนรู้ที่ช่วยฝึกฝนการคิดสร้างสรรค์ให้กับผู้เรียนที่น่าสนใจก็คือการเรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์ (Synectics Instructional Model) ซึ่งรูปแบบการจัดการเรียนวิธีการนี้สามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ และสามารถนำเอาความคิดที่ได้นั้นไปใช้ในการแก้ปัญหาได้อีกด้วย

การเรียนรู้ด้วยรูปแบบซินเนคติกส์ (Synectics Instructional Model) เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์โดยเฉพาะ ทิศนา ขัมมณี (2553 : 252) ได้กล่าวถึงรูปแบบการจัดการเรียนรู้ไว้ว่าเป็นรูปแบบที่ให้ผู้เรียนมีโอกาสคิดแก้ปัญหาด้วยแนวความคิดใหม่ ๆ ที่ไม่เหมือนเดิม ไม่อยู่ในสภาพที่เป็นตัวเอง ให้ลองใช้ความคิดในฐานะที่เป็นคนอื่นหรือเป็นสิ่งอื่น สภาพการณ์เช่นนี้จะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดใหม่ ๆ ขึ้นได้ ซึ่งวิธีการคิดเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมยเพื่อใช้ในการกระตุ้นความคิดใหม่ ๆ มี 3 แบบ คือ การเปรียบเทียบแบบตรง การเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ และการเปรียบเทียบคู่ขัดแย้ง วิธีการนี้มีประโยชน์มากเป็นพิเศษสำหรับการเขียนและการพูดอย่างสร้างสรรค์ รวมทั้งการสร้างสรรคงานทางศิลปะ อาจกล่าวได้ว่า รูปแบบการเรียนการสอนกระบวนการคิดสร้างสรรค์หรือซินเนคติกส์ เป็นทฤษฎีทางวิธีการที่มุ่งพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และความสำเร็จในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีโอกาสในการพิจารณา การมองปัญหาในมุมที่แตกต่างออกไปจากเดิมและมีความชัดเจนยิ่งขึ้น สอดคล้องกับทักษะที่จำเป็นของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21

จากปัญหาการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารที่ยังมีข้อผิดพลาดของนักศึกษา และการพัฒนาทักษะการเขียนซึ่งมีกระบวนการที่ยุ่งยากซับซ้อน คณะผู้วิจัยเห็นว่า การจัดการกิจกรรมการสอนรูปแบบซินเนคติกส์ โดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นนวัตกรรมหนึ่งที่ช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวได้ เนื่องจากชุดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ มีจุดเด่นในด้านการฝึกเขียนที่เป็นระบบ นำไปสู่การแก้ปัญหการเขียนได้ถูกวิธี อีกทั้งยังช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนได้คิดและเขียนได้อย่างมีขั้นตอน ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนวิธีเขียนได้หลากหลายแบบ และสามารถสร้างเจตคติที่ดีในงานเขียน ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้และใส่ใจที่จะใช้ภาษาไทยในการสื่อสารที่ถูกต้องตั้งแต่ระดับการเขียนสะกดคำไปจนถึงการใช้ประโยคที่ถูกต้องเหมาะสม

สื่อความได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ผลของการวิจัยนี้ยังสามารถใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์อย่างมีวิจารณญาณ และสามารถนำกระบวนการคิดไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาชุดแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับพัฒนาทักษะด้านการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและด้านความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษา ตามรูปแบบการสอนซินเนคติกส์
2. เพื่อศึกษาผลของการใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ตามรูปแบบการสอนซินเนคติกส์
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์

การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นวิธีการสอนที่เน้นกระบวนการคิดในเชิงสร้างสรรค์ โดยการใช้ความคิดหรือประสบการณ์ของผู้เรียนที่มีอยู่ผ่านกระบวนการเปรียบเทียบเพื่อให้เกิดความคิดในมุมมองใหม่ ทั้งนี้มีผู้อธิบายเกี่ยวกับรูปแบบการสอนด้วยวิธีการนี้

กระทรวงศึกษาธิการ (2535 : 23 - 24) กล่าวว่า Synectics Methods เป็นคำที่มาจากรากศัพท์ว่า Synectics ซึ่งหมายถึง การเชื่อมเข้าด้วยกันของสิ่งของที่ไม่เกี่ยวข้องกัน ซึ่ง William J.J. Gordon เป็นผู้พัฒนาขึ้น โดยการสร้างความคุ้นเคยที่แปลกใหม่ (Strange Familiar) และความแปลกใหม่ที่คุ้นเคย (Strange Familiar) จากนั้นจึงสรุปเป็นแนวคิดใหม่ โดยมีกระบวนการคิดแบ่งออกเป็น 4 ประการ คือ 1) การสร้างจินตนาการขึ้นในจิตใจของเราหรือการพิจารณาความคิดใหม่ 2) การประยุกต์เอาความรู้ในสาขาวิชาหรือเรื่องใดเรื่องหนึ่งมาแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น 3) การประยุกต์ใช้การเปรียบเทียบหรืออุปมาในการแก้ปัญหา และ

4) การประยุกต์เอาความคิดใด ๆ ก็ตามที่เกิดจากจินตนาการมาใช้แก้ปัญหา

ทิสนา แคมมณี (2547: 252) กล่าวว่า Synectics InStructional Model หรือเรียกใน ชื่อภาษาไทยว่า รูปแบบการเรียนการสอนกระบวนการคิดสร้างสรรค์ เป็นรูปแบบที่จอยส์ และวิล (Joyce and Weil) พัฒนาขึ้นจากแนวคิดของกอร์ดอน (Gordon) ที่กล่าวถึงบุคคลทั่วไปที่มีกีดตีดวิธีการคิดแก้ปัญหาแบบเดิม โดยไม่คำนึงถึงความคิดของคนอื่น จึงทำให้ความคิดนั้นแคบและไม่สร้างสรรค์ การได้ลองคิดแก้ปัญหาด้วยวิธีการที่ไม่เคยคิดมาก่อนหรือคิดโดยสมมติตัวเองเป็นคนอื่น รวมทั้งให้บุคคลจากหลายกลุ่มประสบการณ์มาช่วยแก้ปัญหาจะทำให้ได้วิธีการที่หลากหลายและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น กอร์ดอนจึงได้เสนอแนวความคิดใหม่ใน 3 แบบ คือ

- 1) การเปรียบเทียบแบบตรง (direct analogy)
- 2) การเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ (personal analogy)
- 3) การเปรียบเทียบคำคู่ขัดแย้ง (compressed Conflict) ซึ่งวิธีการนี้จะประโยชน์สำหรับการเรียนรู้ในเชิงสร้างสรรค์ทั้งด้านการเขียน การพูด และงานศิลปะ

สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ และคณะ (2545: 154-155) กล่าวว่า การสอนแบบซินเนคติกส์นั้นใช้หลักการเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมย (Analog) โดยมีการเปรียบเทียบ 3 วิธีด้วยกัน คือ

- 1) การนำตนเองไปเปรียบเทียบกับสิ่งอื่น (Personal Analogy) เช่น ให้ผู้เรียน สมมติตัวเองว่าเป็นแม่น้ำลำคลอง แล้วบอกว่าผู้เรียนจะรู้สึกอย่างไรเมื่อมีคนทิ้งสิ่งสกปรกลงในแม่น้ำ ผู้เรียนจะบรรยายความรู้สึกออกมาโดยเอาความรู้สึกของตนไปใส่ในสิ่งสมมตินั้น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์
- 2) การเปรียบเทียบทางตรง (Direct Analogy) โดยให้ผู้เรียนรู้จักการเปรียบเทียบระหว่างของ 2 สิ่ง หรือมากกว่านั้น ที่มีลักษณะบางอย่างเหมือนหรือคล้ายคลึงกัน อาจจะเป็นคน สัตว์ สิ่งของ พืช อุปกรณ์ เครื่องมือ

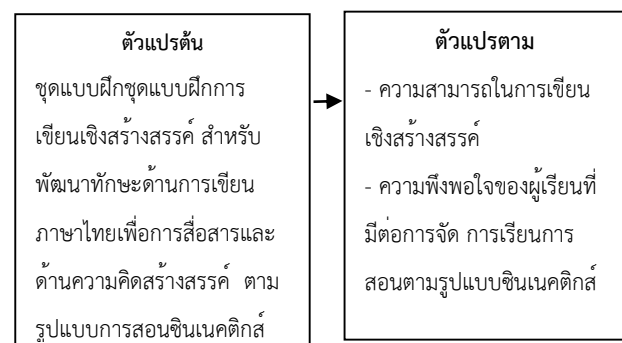
เครื่องจักร เช่น โรงเรียนเหมือนกับสลัดผักในแง่ไหน การจรรจากับการไหลเวียนโลหิตเหมือนกันอย่างไร โดยผู้เรียนอาจอธิบายว่า การจรรจามีการหมุนเวียนไม่นิ่งอยู่กับที่โดยมีถนนเป็นเหมือนเส้นเลือด และมีถนนซอยต่าง ๆ มากมาย เปรียบเสมือนเส้นเลือดฝอย ซึ่งการเปรียบเทียบแบบนี้มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดความคิดใหม่ และอาจนำมาใช้แก้ปัญหาที่ต้องการได้

3) การเปรียบเทียบโดยใช้คำ 2 คำที่มีความหมายขัดแย้งหรือตรงกันข้ามกัน (Compressed Conflict) มาอธิบายลักษณะของคน สัตว์ พืช สิ่งต่าง ๆ เช่น ในภาษาไทยตัวอย่างเช่น “ฉลาดในเรื่องโง่ ๆ” “สวยแต่รูปจูบไม่หอม” “คนดีที่โลกไม่ต้องการ” เป็นต้น

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนรูปแบบซินเนคติกส์ (Synectics หรือ Synectics Model) เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่ จอยส์และวิล (Joyce and Weil) พัฒนามาจากแนวคิดของกอร์ดอน (Gordon) ซึ่งกิจกรรมการสอนรูปแบบนี้จะช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์แปลกใหม่ และส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ด้วยการคิดเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมย 3 แบบ คือ 1) การเปรียบเทียบแบบตรง 2) การเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ และ 3) การเปรียบเทียบคำคู่ขัดแย้ง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยมีกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยนครพนมที่เรียนรายวิชา สุนทรียศาสตร์ทางภาษาไทย ในภาคเรียนที่ 2/2567 จำนวน 32 คน ที่ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ครั้งนี้ ได้แก่

1) แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารจำนวน 3 เรื่อง เรื่องละ 3 แบบฝึก รวมทั้งสิ้น 9 แบบฝึก

2) แผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนซินเนคติกส์ จำนวน 3 แผน

3) แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นแบบทดสอบอัตนัยจำนวน 1 ข้อ สำหรับใช้ในการทดสอบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียน ใช้เกณฑ์ประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งครอบคลุมองค์ประกอบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่กำหนดไว้ในงานวิจัย

4) แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบซินเนคติกส์ เป็นแบบสอบถามความรู้สึกของผู้เรียน จำนวน 20 ข้อ สำหรับใช้ในการสอบถามเพื่อวัดเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อชุดแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้ในการสอนรูปแบบซินเนคติกส์

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

1) การสร้างชุดแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งมีทั้งสิ้น 9 แบบฝึก โดยใช้หลักส่งเสริมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เน้นการฝึกทักษะทางภาษาในการสร้างคำ การเขียนประโยค การเขียนข้อความสั้น ๆ การเขียนเป็นเรื่องราว ซึ่งประกอบด้วยแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ที่เน้นการแสดงออกทางความคิด ดังนี้

เรื่องที่ 1 การสร้างคำและประโยค มีทั้งหมด 3 แบบฝึก ได้แก่

แบบฝึกที่ 1 เขียนคำศัพท์ที่เห็นในภาพที่กำหนดให้

แบบฝึกที่ 2 สร้างคำใหม่จากคำที่กำหนดให้

แบบฝึกที่ 3 แต่งประโยคจากคำที่กำหนด

เรื่องที่ 2 การเขียนข้อความบรรยายภาพ มีทั้งหมด 3 แบบฝึก ได้แก่

แบบฝึกที่ 1 เขียนแสดงความรู้สึกจากภาพที่กำหนดให้

แบบฝึกที่ 2 เขียนบทสนทนาให้สอดคล้องกับภาพที่กำหนดให้

แบบฝึกที่ 3 เขียนเล่าเรื่องจากภาพที่กำหนดให้

เรื่องที่ 3 การเขียนเรื่องจากจินตนาการ

แบบฝึกที่ 1 เขียนความคิดเห็นแสดงจินตนาการ

แบบฝึกที่ 2 เติมข้อความที่ว่างให้มีเนื้อความสมบูรณ์

แบบฝึกที่ 3 แต่งเรื่องต่อจากเนื้อเรื่องที่กำหนดให้ พร้อมทั้งตั้งชื่อเรื่องให้สอดคล้อง

2) การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบซินเนคติกส์ (Synectics) จำนวน 3 แผน แผนละ 1 คาบ คาบละ 3 ชั่วโมง โดยการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยกิจกรรมการเรียนรู้การเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้รูปแบบซินเนคติกส์ ซึ่งใช้กิจกรรม 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การกำหนดงานและเงื่อนไขของงาน

ขั้นที่ 2 การอุปมาแบบตรงหรือเปรียบเทียบแบบตรง

ขั้นที่ 3 การอุปมานุคคลหรือเปรียบเทียบแบบบุคคลกับสิ่งของ

ขั้นที่ 4 การอุปมาคำคู่ขัดแย้ง

ขั้นที่ 5 การอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้ง

ขั้นที่ 6 การสร้างสรรค์ผลงานใหม่

3) การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ เป็นแบบทดสอบอัตนัยจำนวน 1 ข้อ สำหรับใช้ในการทดสอบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียน ใช้เกณฑ์

ประเมินความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารเชิงสร้างสรรค์ใน 2 ด้าน คือ ด้านความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร และด้านความคิดเชิงสร้างสรรค์

4) การสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบซินเนคติกส์ เป็นแบบสอบถามความรู้สึของผู้เรียน จำนวน 20 ข้อ สำหรับใช้ในการสอบถามเพื่อวัดเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อชุดแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้การสอนรูปแบบซินเนคติกส์

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1) นำแผนการจัดการเรียนรู้ การเขียนเชิงสร้างสรรค์ ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์นำเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อประเมินคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ตามความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ โดยให้คะแนน 5 ระดับ คือ 4.51- 5.00 หมายถึง มีคุณภาพระดับดีมาก 3.51-4.50 หมายถึง มีคุณภาพระดับดี 2.51-3.50 หมายถึง มีคุณภาพระดับปานกลาง 1.51-2.50 หมายถึง มีคุณภาพระดับพอใช้ และ 1.00-1.50 หมายถึง มีคุณภาพระดับควรปรับปรุง และสังเคราะห์ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด เพื่อนำไปปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนรู้ให้สมบูรณ์ หากผลการประเมินคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 3.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่เกิน 1.00 ถือว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้มีคุณภาพ สามารถนำไปใช้กับผู้เรียนได้

2) ตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ ที่ใช้สำหรับทดสอบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนและหลังเรียน เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบการใช้ภาษาและความเที่ยงตรงของเนื้อหา โดยพิจารณาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยมีเกณฑ์ดังนี้ คือ ข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50-1.00 มีความเที่ยงตรงใช้ได้ และข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.50 ต้องปรับปรุง ยังใช้ไม่ได้

3) วิเคราะห์ประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามรูปแบบการสอนซินเนคติกส์ จากนักศึกษา

กลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยการหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้สูตร $E1/E2$ ซึ่งได้กำหนดเกณฑ์คะแนนความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของกระบวนการไว้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 และกำหนดเกณฑ์ค่าเฉลี่ยของผลลัพธ์จากความสามารถการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เมื่อสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้ไว้ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 โดยใช้สูตรดังนี้ (พิชิต ฤทธิ์จำรูญ, 2545 : 84-85)

$$E_1 = \left(\frac{\sum X/N}{A} \right) \times 100$$

$$E_2 = \left(\frac{\sum F/N}{B} \right) \times 100$$

E_1 แทน ประสิทธิภาพการเรียนการสอน ซึ่งเป็นค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบฝึกหัด การทดสอบก่อนเรียน

E_2 แทน ประสิทธิภาพผลลัพธ์ ซึ่งเป็นค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่ผู้เรียนทั้งห้องทำแบบฝึกหัด การทดสอบหลังเรียน

$\sum X$ แทน คะแนนรวมของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน

$\sum F$ แทน คะแนนรวมของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน

A แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบก่อนเรียน

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน

N แทน จำนวนผู้เรียน

4) ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบซินเนคติกส์ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ ด้วยการตรวจสอบความเที่ยงตรง โดยหาค่าดัชนี ความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) กับกลุ่มตัวอย่าง ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นแบบทดสอบอัตนัยจำนวน 1 ข้อ โดยจะประเมินผลใน 2 ด้านคือ 1) ด้านความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ซึ่งจะวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา และ 2) ด้านความคิดเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งจะประเมินผลตามแนวคิดของกิลฟอร์ด (Guiford) คือมีความคิดคล่องแคล่ว (Fluency) มีความคิดยืดหยุ่น (Flexibility) และมีความคิดริเริ่ม (Originality)

2) ดำเนินการสอนกับผู้เรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามรูปแบบการสอนแบบซินเนคติกส์ ซึ่งมีทั้งหมด 3 แผน แผนละ 1 คาบ คาบละ 3 ชั่วโมง รวม 9 ชั่วโมง

3) เมื่อสอนครบตามแผนการจัดการสอนแล้วจึงทดสอบหลังเรียน (Post-test) และให้ตอบแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการสอนเพื่อประเมินผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อสรุปผลการทดลองตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยดังนี้

1. เปรียบเทียบผลการทดสอบการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ตามรูปแบบการสอนซินเนคติกส์ ของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และร้อยละ (%) โดยผลการศึกษาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียน ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์และหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนด ดังผลการศึกษาต่อไปนี้

1.1 ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์

ตารางที่ 1 ประเด็นการประเมินเชิงสร้างสรรค์ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

ประเด็นการประเมินการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยกิจกรรมเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์	ก่อนการจัดกิจกรรม		หลังการจัดกิจกรรม	
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
1. การตั้งชื่อเรื่อง	2.31	0.64	2.75	0.44
2. การเขียนเนื้อเรื่อง	2.28	0.46	2.44	0.50
3. การเขียนคำนำและสรุป	1.91	0.39	2.39	0.40
4. การใช้ภาษา	1.69	0.59	2.50	0.57
5. การเขียนสะกุดคำ	1.69	0.59	2.47	0.51
รวม	1.98	0.53	2.47	0.48

ผลการทดสอบก่อนเรียน (Pre-Test) และหลังเรียน (Post-Test) ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นแบบทดสอบอัตนัยจำนวน 1 ข้อ เพื่อวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและด้านความคิดเชิงสร้างสรรค์ โดยแบบทดสอบ ได้แก่ แบบทดสอบการเขียนเรียงความจากภาพที่กำหนดให้ เพื่อทดสอบพื้นฐานด้านการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและการคิดเชิงสร้างสรรค์ ปรากฏผลดังนี้

1.1.1 ด้านความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร โดยได้กำหนดเกณฑ์การประเมินใน 5 ข้อ ได้แก่ 1) การตั้งชื่อเรื่อง 2) การเขียนเนื้อเรื่อง 3) การเขียนคำนำและสรุป 4) การใช้ภาษา และ 5) การเขียนสะกุดคำ ให้คะแนนตามรายการประเมิน คะแนนเต็มข้อละ 3 คะแนน รวมทั้งสิ้นคะแนนเต็ม 15 คะแนน สรุปผลได้ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์

การทดสอบ	จำนวน (N)	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ
----------	-----------	-----------	-----------	------	--------

ก่อนเรียน	32	15	9.91	3.60	66.04
หลังเรียน	32	15	12.34	1.88	82.29

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตารางที่ 2 ความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบซินเนคติกส์ ซึ่งคะแนนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 12.34 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.88 สูงกว่าคะแนนก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบซินเนคติกส์ ซึ่งคะแนนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 9.91 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 3.60

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบซินเนคติกส์ ทำให้พบพัฒนาการด้านการเขียนของผู้เรียนซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบซินเนคติกส์

การทดสอบ	จำนวน (N)	คะแนน เต็ม	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ
ก่อนเรียน	32	15	8.12	4.86	54.17
หลังเรียน	32	15	11.21	2.67	74.79

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตารางที่ 3 ซึ่งเป็นเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียน ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ประกอบด้วย 5 ประเด็น ได้แก่ 1) การตั้งชื่อเรื่อง 2) การเขียนเนื้อเรื่อง 3) การเขียนคำนำและสรุป 4) การใช้ภาษา และ 5) การเขียนสะกดคำ เมื่อพิจารณาความสามารถในการเขียนตามเกณฑ์ประเมินรายด้าน โดยเปรียบเทียบพัฒนาการด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียน ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบซินเนคติกส์

พบว่า ประเด็นที่ผู้เรียนมีการพัฒนามากที่สุด ได้แก่ ด้านการใช้ภาษา กล่าวคือ ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการใช้ภาษาหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบซินเนคติกส์ ($\bar{X}$ = 2.50, S.D. = 0.57) สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบซินเนคติกส์ ($\bar{X}$ = 1.69, S.D. = 0.51) รองลงมา ได้แก่ ด้านการเขียนสะกดคำ (ก่อนเรียน $\bar{X}$ = 1.69, S.D. = 0.59 และหลังเรียน ($\bar{X}$ = 2.47, S.D. = 0.51) และประเด็นที่มีการพัฒนาน้อยที่สุด ได้แก่ ด้านการเขียนเนื้อเรื่อง กล่าวคือผู้เรียนมีการเขียนเนื้อเรื่องหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบซินเนคติกส์ ($\bar{X}$ = 2.44, S.D. = 0.50) และก่อนได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบซินเนคติกส์ ($\bar{X}$ = 2.28, S.D. = 0.46)

1.1.2 ด้านความคิดเชิงสร้างสรรค์ โดยจะ

ประเมินผลตามแนวคิดของกิลฟอร์ด (Guiford) คือ มีความคิดคล่องแคล่ว (Fluency) มีความคิดยืดหยุ่น (Flexibility) และมีความคิดริเริ่ม (Originality) ให้คะแนนตามรายการประเมิน คะแนนเต็ม 15 คะแนน ให้คะแนนตามระดับ 5 ระดับ โดยพิจารณาจากคุณภาพงาน คือ ดีมาก = 5, ดี = 4, ปานกลาง = 3, พอใช้ = 2, ต้องปรับปรุง = 1 สรุปผลได้ดังนี้

ตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์ความสามารถด้านความคิดเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียน ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบซินเนคติกส์

การทดสอบ	จำนวน (N)	คะแนน เต็ม	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ
ก่อนเรียน	32	15	8.12	4.86	54.17
หลังเรียน	32	15	11.21	2.67	74.79

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตารางที่ 4 ความสามารถด้านความคิดเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่า ความสามารถด้านความคิดเชิงสร้างสรรค์ หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบซินเนคติกส์ คะแนนมีค่าเฉลี่ย

($\bar{X}$) เท่ากับ 11.21 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 2.67 สูงกว่าคะแนนก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบชินเนตติส ซึ่งคะแนนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 8.12 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 4.86

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบความสามารถด้านความคิดเชิงสร้างสรรค์ ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบชินเนตติส ทำให้พบพัฒนาการด้านการเขียนของผู้เรียนซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 5 แสดงผลการประเมินด้านความคิดเชิงสร้างสรรค์ แต่ละด้านของผู้เรียน ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบชินเนตติส

รายการ	ระดับความคิดเห็น		การแปลผล
	$\bar{X}$	S.D.	
ด้านระยะเวลา	3.98	0.77	เห็นด้วยมาก
ด้านเนื้อหา	4.24	0.71	เห็นด้วยมากที่สุด
ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	3.93	0.87	เห็นด้วยมาก
ด้านประโยชน์ที่ได้รับ	4.16	0.84	เห็นด้วยมากที่สุด
ด้านการวัดและประเมินผล การเรียนรู้	4.53	0.58	เห็นด้วยมากที่สุด
ภาพรวม	4.16	0.75	เห็นด้วยมากที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตารางที่ 4 ซึ่งเป็นเกณฑ์การประเมินความคิดเชิงสร้างสรรค์ ประกอบด้วย 3 ประเด็น ได้แก่ 1) มีความคิดคล่องแคล่ว 2) ความคิดยืดหยุ่น และ 3) มีความคิดริเริ่ม เมื่อพิจารณาความสามารถตามเกณฑ์ประเมินรายด้าน โดยเปรียบเทียบพัฒนาการของผู้เรียน ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบชินเนตติส พบว่า ประเด็นที่ผู้เรียนมีการพัฒนามากที่สุด ได้แก่ ด้านความคิดยืดหยุ่น (ก่อนเรียน $\bar{X} = 2.72$, S.D. = 0.77 และหลังเรียน ($\bar{X} = 3.72$, S.D. = 0.85) รองลงมา ได้แก่ ด้านความคิดคล่องแคล่ว (ก่อนเรียน $\bar{X} = 2.81$, S.D. = 0.78 และหลังเรียน ($\bar{X} = 3.78$, S.D. = 0.91) และด้านความคิดริเริ่ม

(ก่อนเรียน $\bar{X} = 2.63$, S.D. = 0.66 และหลังเรียน ($\bar{X} = 3.59$, S.D. = 0.82) ตามลำดับ โดยมีความแตกต่างก่อนและหลังในแต่ละด้านใกล้เคียงกัน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบชินเนตติสนั้นสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะกระบวนการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ คล่องแคล่ว ยืดหยุ่น และมีจินตนาการที่เพิ่มมากขึ้น ซึ่งสามารถนำไปสู่การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพื่อสื่อสารในเชิงสร้างสรรค์ได้ รวมถึงพัฒนาด้านการความคิดเชิงสร้างสรรค์ อันเป็นพื้นฐานเพื่อใช้เรียนรู้ในด้านต่าง ๆ ได้

1.2 ประมวลผลแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบชินเนตติส ของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ปรากฏผลการศึกษาดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5 แสดงผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบชินเนตติส

จากตารางที่ 5 ความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบชินเนตติส พิจารณาโดยภาพรวม พบว่า ผู้เรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด โดยมีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.16 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.75 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านระยะเวลา ผู้เรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.98$, S.D. = 0.77) ด้านเนื้อหา ผู้เรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.24$, S.D. = 0.71) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้เรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{X} = 3.93$, S.D. = 0.87) ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นในระดับเห็นมากที่สุด ($\bar{X} = 4.16$, S.D. = 0.87) และด้านการวัดและประเมินผล การเรียนรู้ ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.75) จึงสรุปได้ว่า ผู้เรียนที่เรียนด้วยชุดแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ตามรูปแบบการสอนชินเนตติส มีความคิดเห็นพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารโดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ตามรูปแบบการสอนซินเนคติกส์ ของนักศึกษาที่เรียนรายวิชาสุนทรียภาพทางภาษาไทย มหาวิทยาลัยนครพนม สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. คุณภาพชุดแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามรูปแบบการสอนซินเนคติกส์ มีผลการประเมินคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.27 หมายถึงมีคุณภาพดี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.42 ซึ่งไม่เกิน 1.00 ถือว่ารูปแบบการเรียนรู้มีคุณภาพ สามารถนำไปใช้กับนักเรียนได้ ขณะที่ ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพชุดแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทำแบบฝึกหัดทักษะในการเขียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน แสดงว่าชุดการสอนมีประสิทธิภาพ

2. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์ และหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนด

3. ความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์ โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน ผู้เรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.16 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.75

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารโดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ตามรูปแบบการสอนซินเนคติกส์” ผู้วิจัยมีประเด็นอภิปรายผลจากข้อค้นพบในการวิจัยดังนี้

1. จากผลการวิจัยพบว่า ชุดแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่จัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนซินเนคติกส์นั้น ช่วยให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ในการเขียน รวมทั้งเกิดทักษะ กระบวนการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ คล่องแคล่ว ยืดหยุ่น และมีจินตนาการที่เพิ่มมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยที่ปรากฏว่า หลังการใช้ชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ตามรูปแบบการสอนซินเนคติกส์ มีคะแนนสูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรม ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด เนื่องจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจน ซึ่งเป็นกระบวนการที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และถ่ายทอดความคิดอย่างเป็นระบบ สามารถเชื่อมโยงความคิด จัดลำดับความคิดอย่างเป็นระบบ สอดคล้องกับ ทิศนา ขัมมณี (2553: 252) ซึ่งกล่าวว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ซินเนคติกส์เป็นรูปแบบที่ให้ผู้เรียนมีโอกาสคิดแก้ปัญหาด้วยแนวความคิดใหม่ ที่ไม่เหมือนเดิม ไม่อยู่ในสภาพที่เป็นตัวเอง ให้ลองใช้ความคิดในฐานะที่เป็นคนอื่นหรือเป็นสิ่งอื่น สภาพการณ์เช่นนี้จะกระตุ้นให้ผู้เรียนความคิดใหม่ ๆ ขึ้นได้ ในขณะที่ ประภาศรี พงศ์ไพบุลย์ (2531) ที่กล่าวถึงการเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่า เป็นการสะท้อนความคิดของผู้เขียน โดยมีเนื้อหาสาระตามคิดความรู้สึกนั้น ๆ เป็นผลงานสังเคราะห์ขึ้นมาเพื่อให้ได้ผลผลิตที่แปลกใหม่ แสดงถึงความคิดริเริ่ม ทั้งด้านรูปแบบการเขียน คำโครงแนวคิด และสำนวนโวหาร ดังนั้น การใช้ชุดแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ตามแผนการจัดการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์จึงช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาการด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ดียิ่งขึ้น

นอกจากนี้ ผลของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ยังนำไปสู่การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ดังจะเห็นได้จากผลการวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ที่ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินในประเด็นต่าง ๆ ได้แก่ 1) การตั้งชื่อเรื่อง 2) การเขียนเนื้อเรื่อง 3) การเขียนคำนำและสรุป 4) การใช้ภาษา และ 5) การเขียนสะกดคำ ซึ่งพบว่า เมื่อเปรียบเทียบ

ความสามารถในการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบซินเนคติกส์ มีคะแนนสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์ โดยเฉพาะประเด็นด้านการใช้ภาษาที่มีการพัฒนามากที่สุด และด้านการเขียนสะกดคำที่มีการพัฒนารองลงมา ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากก่อนการที่จะมีการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบ ซินเนคติกส์ ผู้เรียนส่วนใหญ่มีข้อบกพร่องในเรื่องการใช้ภาษาในการสื่อสาร เช่น การเขียนสะกดคำผิด การเรียบเรียงประโยคในเขียนสื่อสารยังไม่ดีพอ เป็นต้น การจัดการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์โดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ทำให้ผู้เรียนได้รับการฝึกฝนด้วยกระบวนการที่กระตุ้นให้เกิดการกล้าแสดงออกทางความคิด และอาจสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้เรียนมีความต้องการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดด้วยการเขียนและเกิดความมั่นใจและใส่ใจในการเขียนมากขึ้น ทำให้เกิดความรอบคอบ รู้จักตรวจทานให้ถูกต้องก่อนการเขียน จึงทำให้มีพัฒนาการด้านการใช้ภาษาและการเขียนสะกดคำมากที่สุด

2. ความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบซินเนคติกส์ พิจารณาโดยภาพรวมทั้ง 5 ด้าน พบว่า ผู้เรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ผู้เรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด 3 ด้าน และเห็นด้วยระดับมาก 2 ด้าน โดยเรียงตามลำดับคะแนนได้ดังนี้ ลำดับที่ 1 ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.58) ลำดับที่ 2 ด้านเนื้อหา ($\bar{X} = 4.24$, S.D. = 0.71) ลำดับที่ 3 ด้านประโยชน์ที่ได้รับ ($\bar{X} = 4.16$, S.D. = 0.84) ลำดับที่ 4 ด้านระยะเวลา ($\bar{X} = 3.98$, S.D. = 0.77) และด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 3.93$, S.D. = 0.71) เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของผู้เรียนตามลำดับแล้ว พบว่า ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ที่มีลำดับคะแนนมากที่สุด อาจเนื่องมาจากแผนการจัดการเรียนรู้มีรูปแบบและลำดับขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ชัดเจน ซึ่งมีเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่ชัดเจนด้วย ส่วนด้านเนื้อหาและประโยชน์ที่ได้รับที่มีผลการประเมินในลำดับต่อมา ซึ่งผู้เรียน

มีความเห็นด้วยมากที่สุด เนื่องจากเนื้อหาในการจัดกิจกรรมและชุดแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์สามารถทำให้เกิดกระบวนการเรียนรู้และทำให้ได้ฝึกฝนในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้อย่างดี ในขณะที่ประเด็นด้านระยะเวลาและด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้เรียนมีความเห็นด้วยมากและอยู่ในลำดับสุดท้ายในการประเมินนั้น อาจเป็นเพราะรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นกิจกรรมที่มีความต่อเนื่องเป็นลำดับขั้นตอน ต้องใช้เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ค่อนข้างมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ อติยศ สรรคบุรณารักษ์ (2560) ที่กล่าวว่า ซินเนคติกส์เป็นรูปแบบการสอนที่เน้นการส่งเสริมนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์จึงต้องแตกต่างไปจากเดิม และเทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอนจึงเพิ่มความซับซ้อนมากขึ้น ดังนั้น ในช่วงเวลาการจัดกิจกรรมบางช่วงบางตอน อาจมีการรวบรัดเพื่อให้ทันกับเวลาที่กำหนดในชั่วโมงสอน จึงอาจทำให้ผู้เรียนรู้สึกไม่เห็นด้วยเท่าที่ควร

3. ข้อจำกัดในการวิจัย เนื่องจากรายวิชานี้เป็นรายวิชาเลือก จึงมีผู้ลงทะเบียนจำนวนไม่มาก กลุ่มตัวอย่างจึงอาจถูกจำกัดด้วยจำนวน แต่อย่างไรก็ตามผลการศึกษา ก็สามารถนำไปเป็นต้นแบบในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ทฤษฎีการสอนแบบซินเนคติกส์ในรายวิชาอื่นได้

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็นรูปแบบการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้กระบวนการคิดแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์และลงมือปฏิบัติจริง ดังนั้น ในการนำรูปแบบการสอนนี้ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนควรศึกษาทำความเข้าใจหลักการและขั้นตอนวิธีการจัดการเรียนรู้รูปแบบนี้ให้ชัดเจนก่อนเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้เรียน โดยอาจปรับกิจกรรมให้เหมาะสมกับระดับชั้นหรือวัยของผู้เรียน รวมถึงสร้างบรรยากาศในการเรียนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ร่วมแสดงออกทางความคิดและจินตนาการ เพื่อให้เกิดความคิดเชิงสร้างสรรค์ อันเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ด้านอื่น ๆ

2. ควรมีการบูรณาการระหว่างการจัดการรูปแบบ
ซินเนคติกส์ร่วมกับวิชาอื่น ๆ เพื่อให้มีความหลากหลายด้าน
ความคิดและการทำกิจกรรมมากยิ่งขึ้น เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียน
เกิดทักษะด้านความคิดที่หลากหลายและสามารถพัฒนา
ทักษะทางการเขียนที่สร้างสรรค์และสามารถเขียน
ภาษาไทยเพื่อสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น

3. รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์เป็น
กิจกรรมที่มีความต่อเนื่องเป็นลำดับขั้นตอน ซึ่งต้องใช้เวลาใน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ค่อนข้างมาก จึงควรมีการกำหนด
ขอบเขตของเนื้อหาให้ชัดเจน และมีการกำหนดระยะเวลาที่
เพียงพอต่อการทำกิจกรรมที่มีความต่อเนื่องในเนื้อหาต่าง ๆ

เอกสารอ้างอิง

- กรรณิการ์ พวงเกษม. (2532). การสอนเขียนเรื่องโดยใช้จินตนาการทางสร้างสรรค์ในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทย
วัฒนาพานิช.
- ชัศวารี จารุสวัสดิ์. (2546). การวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียนเพื่อส่งเสริมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.
(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).
- ชาญชัย ยมดิษฐ์. (2548). เทคนิคและวิธีการสอนร่วมสมัย. กรุงเทพฯ: หลักพิมพ์.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2546). การเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อการศึกษาและอาชีพ. กรุงเทพฯ: ชารอักษร.
- ทวี นวมนิม และ สุพรรณณี เพนนิม. (2557). การพัฒนาทักษะการเรียนรู้แห่งศตวรรษที่ 21 ผ่านศูนย์ระเบียบความคิดสร้างสรรค์
และนวัตกรรม สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี. PULINET Journal, 1(3), 117-123.
- ทิตนา แหมมณี. (2547). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แหมมณี. (2553). ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บันลือ พุกกะวัน. (2535). พัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- ประภาศรี สีหอำไพ. (2531). การเขียนแบบสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2544). การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ : แนวคิด วิธีและเทคนิคการสอน. กรุงเทพฯ: เดอะ
มาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์.
- ศีกษาธิการ, กระทรวง. (2535). ความคิดสร้างสรรค์ หลักการ ทฤษฎี การเรียนการสอน การวัดผล ประเมินผล. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.
- สถาพร พงษ์พิบูล. (2555). คุณภาพผู้เรียนเกิดจากกระบวนการเรียนรู้. วารสารการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา.
6(2), 1-13.
- สุนันท์ สินธพานนท์ และคณะ. (2545). วิธีสอนตามแนวปฏิรูปการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน. กรุงเทพฯ: เทคนิค
พรินติ้ง.
- สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2536). การพัฒนาแบบฝึกทักษะที่มีประสิทธิภาพ เรื่องการสะกดคำยาก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :

ไทยวัฒนาพานิช.

- สุภาพ ช่างสอน. (2549). การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย ตามรูปแบบการเรียนการสอนแบบซินเนกติกส์เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร).
- อติยศ สรรคบุรานุรักษ์ และธนาเทพ พรหมสุข. (2560). ซินเนกติกส์ : รูปแบบการสอนที่ส่งเสริมนวัตกรรมและกระบวนการคิดสร้างสรรค์ทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21. Veridian E-Journal, Silpakorn University, 10(3), 2555-2566.
- อรรธรณ ปรีวัตร. (2566). ลักษณะข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทยของนักศึกษามหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.วารสารวิจัยมหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์,11(1), 87–101.
- Gordon, W JJ. (1961). Synectics : The Development of Creative Capacity. New York : Harper & Row.
- Guilford,J.P. (1967). The Nature of Human Intelligence. New York : McGraw-Hill Book Co.
- Heavilin, Barbara Anne. (1982). The Use of Synectics as an Aid To Invention in College Composition. Dissertation Abstracts International.
- Joyce,B.& Weil, M. (1996). Model of teaching. 5th ed. Boston : Allyn and Bacon.
- Kleiner, Chrles S. (1991). The Effects of Synectics Training on Students Creativity and Achievement in Science. Dissertation Abstracts International, United States International University.